

KOŚCIAN (1) *sb m*

I sg kościanem.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przyład).

Laska, kij, kostur: Incutero Scipionem Eburneum in caput alterius, Słoniowy koścień komu w łep wlepić/ albo kościanem przez łep vderzić. Mącz 339b.

Synonimy cf KOŚCIENŃ.

Cf KOŚCIENŃ

AKtt